

Alles voor Arina

Een verhaal van Christian Deterink

Todor Ivanov zat gekromd over het stuur van zijn aftandse Opel Astra, alsof hij de coureur van een kart was. Hij reed met hoge snelheid door de nacht. Het was twee uur in de ochtend en een relatieve rust was neergedaald over de stad. De enige beweging werd veroorzaakt door enkele andere eenzame auto's, hun koplampen als zoeklichten priemend in het halfduister van de door schaarse straatlantaarns verlichte straten. Het donkere asfalt glansde dof van het water van een eerdere regenbui.

Maar Todor had weinig oog hiervoor, want hij had haast. Hij reed zonder ook maar af te remmen door een rood licht en passeerde op hoge snelheid een andere auto. Ondertussen veegde hij met één hand het zweet uit zijn gezicht. Er bleven rode vegen van bloed achter, maar dat merkte hij niet eens.

“Shit, shit, shit”, vloekte hij zacht in zichzelf, herhaaldelijk spiedend in zijn achteruitkijkspiegel. Hij probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen door diep uit te ademen. Maar dat lukte nauwelijks. Hij probeerde zich wanhopig het lieve gezicht van Arina voor te stellen, die verderop in de stad op de afgesproken plek op hem zou staan te wachten. Alhoewel zij normaliter de enige was, die hem in stress-situaties kon kalmeren, hielp echter zelfs de gedachte aan haar hem deze keer niet...

“Godverdomme!”, schreeuwde hij daarom op de top van zijn stem, zich maximaal naar voren buigend over het stuur en het gas nog verder indrukken. Zijn blik haakte zich vast op de weg voor hem. Het leek wel alsof hij die weg iets verweet. Maar daar had zijn uitbarsting niets mee te maken. Het was de film die maar voor zijn geestesogen bleef draaien, die hem bijna gek maakte. De gebeurtenissen van eerder die avond...

Hij kon er nog steeds niet bij hoe het zo mis had kunnen gaan. Het had allemaal zo'n eenvoudige operatie moeten zijn. “*Lean and mean*”, had hun leider Kosta nog gezegd. Via Jacov, een kennis die werkte bij het bedrijf Magnolia Trading, een handelsonderneming in sierbloemen, waren ze er achter gekomen dat er die nacht een grote hoeveelheid contact geld aanwezig zou zijn in de kluis van dit bedrijf. En zo was het plan ontstaan dit te stelen. Hij en zijn twee vrienden, die alle drie als vroege twintiger uit hun Bulgaarse dorp waren weggetrokken en nu al enkele jaren in Nederland hun brood bij elkaar

scharrelden. Gedrieen hadden ze besloten dat het genoeg was met dit geschraap, het was de hoogste tijd om een grote slag te maken. En zo hadden ze besloten de roof echt uit te voeren.

Het binnendringen van het bedrijfspand, een naamloze loods op een industrieterrein in de buurt van Amsterdam, was kinderlijk eenvoudig geweest. Binnen een mum van tijd hadden ze een gat geknipt in het gaas van de terreinafscheiding en het pand waren ze binnengedrongen via een achterdeur die ze zonder veel moeite hadden geforceerd. Meteen was het stille alarm afgegaan, maar dat had allemaal niet moeten uitmaken. Het plan was de kluis, die was verborgen in een inbouwkast, in zijn geheel mee te nemen. Erin en eruit. Vijf minuutjes, en dan waren ze weg; lang voordat de politie ter plekke kon zijn.

Maar dat was allemaal gerekend buiten de man die opeens ook aanwezig bleek te zijn in het pand. Todor had hem meteen herkend toen hij de administratieruimte binnen stormde. Het was de directeur zelf, Jef Blazius. Zijn van woede vertrokken gezicht en zijn angstwekkend forse gestalte waren nog niet de meest angstaanjagend aspecten van zijn verschijning. Dat was namelijk de karabijn die hij in zijn handen had gehouden en die hij op hen gericht had. Todor en zijn beide kompanen waren verstart als konijnen in het licht van een aanstormende vrachtauto...

Todor probeerde de beelden weg te drukken en zich alleen maar op de weg voor zich te concentreren. Wanhopig probeerde hij zich te oriënteren in deze voor hem grotendeels vreemde stad, tot hij opeens een soort hoog gejang hoorde. Even kon hij het geluid niet plaatsen, maar toen zag hij in de achteruitkijkspiegel stroboscopische blauwe lichten, die spookachtig achter hem oplichtten. Weer slaakte hij een krachtige Bulgaarse vloek, voor hij het stuur omgooide en een zijstraat in vloog. Maar dat was nog nadat hij in de spiegels twee van die kenmerkende Nederlandse witte politieauto's met de oranje en blauwe strepen had zien opdoemen. Ze waren er een stuk sneller bij dan iemand van hun ooit gedacht had! Hier hadden ze nooit rekening mee gehouden. Voor de politie ook maar in de buurt was, hadden ze al hun buit moeten hebben verdeeld en had elk al zijns weegs moeten gaan. Maar Todor besepte dat het moeilijk was over tijd te oordelen, als je zoals hij inmiddels elk besef van tijd had verloren. Daar had dat oponthoud bij Magnolia wel voor gezorgd.

Of ja, 'oponthoud' was wel een heel eufemistische term voor de schietpartij die was ontstaan tussen hen en Jef Blazius. Toegegeven, Jacov, hun informant, had hun ook al

gewaarschuwd over zijn directeur, waarvan hij ook foto's uit de bedrijfsbrochure had laten zien. Een 100% "zadnik" (klootzak) volgens hem. Een verbeterde en barse man die verschrikkelijke woedeaanvallen kon hebben en dan vreselijk tekeer kon gaan. Als je hierbij in acht nam dat Blazius een frequent sportschoolganger en een imposant vechterslijf had, dan wist je dat je in de problemen was als je ruzie met hem kreeg. Jacov was diverse malen het slachtoffer geweest van een aanval van razernij en alhoewel hij was opgegroeid in een communistisch bewind en wel wat gewend moest zijn, was hij er toch behoorlijk door aangedaan.

Jacov had hun bij hun laatste ontmoeting het verhaal verteld hoe Blazius eens een lopende bandmedewerker -ook al een Bulgaar trouwens- had betrappt met een kofferbak vol gestolen rozen. Hij had hem midden in de fabrieksruimte bij de kladden gepakt en vervolgens voor de ogen van de rest van het personeel volledig in elkaar geslagen. De arme man was vervolgens in een auto gezet en, naar wat later bleek, ergens over de grens in Duitsland op een verlaten stuk weg de auto uit getrapt. Met het uitdrukkelijke advies terug te keren naar het eigen land en zich nooit meer te vertonen.

Jacov had hun misschien ook wel kunnen vertellen dat deze zelfde Jef Blazius zelfs wapentuig in zijn kantoor verborg, maar dat hadden Todor en de zijnen nooit gehoord van hem en ook nooit gevraagd. Waarom zouden ze ook? Ze zouden toch immers inbreken als het bedrijf verlaten was? En wie had toch ook kunnen verwachten dat Blazius juist die nacht had uitgekozen om blijkbaar over te werken? Maar toch stond hij daar dus, zijn karabijn op hen gericht...

Todor kon zich de scene nog precies voor de geest halen. Kosta had de steekkar vast en stond met zijn rug naar Blazius. Todor zelf duwde net de kluis (die zwaarder was dan beloofd door Jacov) op zijn plaats en Milen was achter hem en om de deur van de kast dicht te doen.

"Vuile dieven", brulde Blazius terwijl hij zijn karabijn doorlaadde, "Ik zal jullie!"

Vervolgens barstte het geweld los met een knal die door de hele ruimte daverde. Nog voor Kosta de tijd had gehad zich om te draaien, was hij vol geraakt door deze eerst afgeschoten kogel. Todor dook op hetzelfde moment achter hem langs op de grond en werd besproeid door het bloed dat samen met de kogel door Kosta's borst weer naar buiten kwam. Todor kroop weg achter de kluis en zag hoe Milen zich verschool achter de nog openstaande kastdeur. Die trok een pistool van achter zijn broekriem tevoorschijn. Twee kogels sloegen enorme gaten in de deur aan weerszijden van Milen, voordat hij een woeste brul slaakte en de deur helemaal open trapte, waardoor hij opeens oog in oog

moest staan met Blazius. In een snel tempo vuurde Milen vier schoten af, die leidden tot het oorverdovende gerinkel van de kantoorruiten die aan diggelen gingen. Een woeste grijns had zich afgetekend op zijn gezicht.

Todor herinnerde zich dat Milen een groot fan was van Tarantino-films -en dan nog wel in bijzonder 'Reservoir Dogs'- en misschien zelfs wel genoot van deze opwinding. Maar zelf was hij toch echt doodsbang. Hij kroop snel verder om beschutting te zoeken onder een bureau en zag in een oogwenk dat Blazius op de grond lag, één hand tegen een bloedende arm gedrukt. Toen Blazius hem ook opmerkte, slaakte die een woedende kreet en wist zelfs in zijn liggende positie nog een schot te lossen. Todor wist zich net op tijd te verschuilen achter een ladenkastje en hij hoorde de kogel met een doffe klap inslaan in het metaal.

Meteen volgden nog enkele schoten, duidelijk afkomstig van het lichtere kaliber van Milen's pistool. Todor hoorde een gedempte pijnkreet en veel geschuiifel, terwijl hij nog verder door kroop. Vanonder het bureau zag hij hoe Blazius zich had verschanst achter een overmaatse bloempot, waarin een grote palm stond. Hij vuurde nogmaals met zijn karabijn. Hierna was echter duidelijk de klik te horen van de slagpen die op een lege kamer slaat. Todor zag vanuit zijn beschutte positie Blazius' gezicht heel even vertrekken van angst. Een moment later zag Todor hoe Milen naderbij liep, zijn pistool lichtjes op heuphoogte vasthoudend in zijn rechterhand.

"Nu is het feest uit, klootzak! Nu zul jij sterven,", beet Milen zijn doelwit toe in het Bulgaars, "als vergelding voor Kosta!"

Blazius rees op van achter en gooide de karabijn van zich af. Milen hief grijzend tergend langzaam zijn pistool, alsof hij nu zelf de hoofdrol speelde in een scene van Tarantino. Maar hij zag niet dat Blazius een hand achter zijn rug had en nu hier een pistool vanachter zijn broekriem te voorschijn trok.

Todor zag het gevaar en sprong op. "Pas op!", riep hij. Milen's hoofd draaide zich met een ruk naar hem toe, met in zijn gezicht een verbaasde, zelfs verstoorde blik. Een moment later klonk een schot. Milen keek verbijsterd naar het verschroeide gat in zijn trui ter hoogte van zijn hartstreek, waar binnen een oogwenk het bloed uit begon op te wellen.

"Wat..", bracht hij niet begrijpend, voor hij krachteloos op zijn knieën zakte. Heel even leek het alsof hij versteend was in zijn beweging, maar toen viel hij voorover op de vloerbedekking, als de levenloze pop die hij ook feitelijk geworden was.

"Nee", hoorde Todor zichzelf brullen en hij wierp zich op Blazius. Die wankelde achteruit en wist één schot te lossen voor hij werd geveld door Todor.

“Klootzak”, brulde Todor en hij ramde de man die zijn beide vrienden had doodgeschoten, zo hard mogelijk herhaaldelijk in zijn gezicht. Blazius worstelde onder hem met zijn pistool om nog een schot te kunnen lossen, maar Todor wist hem dat te beletten. Er begon een verbeten gevecht om het pistool. Ze rolden over elkaar als volleerde worstelaars, een populaire sport van waar Todor vandaan kwam. Met de vaardigheden die hij als kind hierin had opgedaan, wist weer in bovenliggende positie te komen en slaagde erin om Blazius een kopstoot te verkopen. Hierdoor verslapte een moment diens greep op het pistool. Met een venijnige ruk wist Todor het uit diens hand los te rukken. Blazius probeerde nog overeind te komen, maar Todor wist hem recht tussen de ogen te raken. Opeens was er een gapend gat op precies die plek waar Indiërs zo’n stip hebben zitten. Een derde oog... Een moment later verslapte Blazius, en zakte hij languit op de grond. Zijn tong was uit zijn mond gekomen, net zoals dat gebeurde bij de varkens die Todor had moeten slachten in het ranzige slachthuis in zijn geboortedorp. Hij stond hijgend op en wiste zich het zweet uit zijn gezicht. In paniek keek hij om zich heen naar de drie doden die hem omringden. Hij trilde over zijn hele lijf en moest moeite doen om zijn adem te controleren. Hij besepte dat hij zich in grote problemen bevond en dat alles kolossaal uit de hand was gelopen. En dat niet alleen: het was onmogelijk voor hem om in zijn eentje er met de loodzware kluis vandoor te gaan. Dus een buit hield hij ook niet eens over aan deze catastrofe.

Toen viel zijn oog op de sleutelbos die aan Blazius’ broeksriem zat. Hij kreeg een idee. Het zou toch niet? Hij rukte de bos met enige moeite los en liep naar de kluis. Meteen de eerste sleutel die hij probeerde was raak, alsof Vrouwe Fortuna nu ook besepte dat ze hem wel heel slecht behandeld had en nu overcompenseerde. De kluisdeur zwenkte langzaam open. Todor merkte niet eens hoe zwaar hij ademde toen hij de inhoud koortsachtig opnam. Binnen in de kluis lagen enkele papieren, maar helemaal onderin bevond zich een aanzienlijke stapel geld, zo te zien allemaal vijftigjes.

“Jackpot!”, siste hij. Hij keek schichtig om zich heen. Onder de kapstok zag hij een sporttas liggen. Hij liep erheen en opende de rits. Alleen was muf ruikende sportkleding en een paar vieze hardloopschoenen. Hij gooide ze achteloos op de grond en liep terug naar de kluis. In enkele snelle bewegingen had hij het geld opgeborgen in de tas.

En nu moest hij maken dat hij hier weg kwam! Hij zag al voor zich hoe blij Arina zou zijn als ze hem zou zien met die enorme hoeveelheid geld. Eindelijk konden ze samen vluchten, naar het Griekse eiland Santorini waar ze al zo vaak ’s nachts over hadden liggen fantaseren als ze na het liefdesspel en bedekt met een dun laagje zweet in elkaars

armen lagen. Hoeveel uren zouden ze niet doorbrengen in die jacuzzi die behoorde bij die prachtige villa die ze op het oog hadden. Ze hadden er eindeloos over gespeculeerd. Met een schok keerde hij weer terug in de werkelijkheid. Hij bekeek zichzelf en streek over zijn overhemd dat doordrenkt was met bloed en kreunde. Hij dwong zichzelf om niet meer te denken aan de gruwel die zich hier had afgespeeld en de paradijselijke stranden van Santorini voor ogen te houden... Dat, de jacuzzi en de weelderige vormen van Arina, die gehuld in een bikini op een handdoekje lag...

Todor trapte het gaspedaal weer diep in, toen hij vanuit een zijstraat weer een hoofdweg op was gereden. Voor de zoveelste keer veegde hij het zweet van zijn gezicht, zonder te letten op de smeren bloed. Hij ademde zwaar en knipperde onophoudelijk met zijn ogen. Was hij de politie kwijt geraakt? Even leek het erop, maar opeens merkte hij een dof kloppend geluid op boven hem. Een moment later werd zijn auto beschenen door een helder licht. Todor boog naar voren en keek omhoog. Daar boven hem hing een helikopter in de lucht, die hem gevangen had in een zoeklicht.

Todor slaakte een woedende kreet. Hoe kon dit gebeuren? Hij had begrepen dat de politie hier in Nederland niet echt bekend stond om haar handelingssnelheid. Maar dit? Dit leek wel alsof hij zich bevond in Grand Theft Auto en vijf sterren had verzameld! De politie moest inmiddels wel op de hoogte zijn van de dodelijke schietpartij en had vervolgens alles wat ze hadden laten uitrukken.

Todor keek in zijn achteruitkijkspiegel en zag daar ook alweer de blauwe lichten van de politieauto's. Hij was nog nauwelijks uitgelopen, merkte hij tot zijn frustratie. En inmiddels kwam de plek dichterbij waar hij had afgesproken met Arina. Een verlaten steeg in het uitgestrekte havengebied. Hier zou ze op hem staan te wachten met het volkswagenbusje, waarmee ze hun reis zouden vervolgen. Todor wist dat het heel moeilijk zou worden deze plek nog heelhuids te bereiken, maar hij beseftte dat hij alles op alles moest zetten. Hij kon de droom die hij had met Arina niet zomaar opgeven, zelfs niet nu de situatie zich zo dramatisch ontwikkeld had...

Voor zich zag hij de verkeersborden die de afslag aangaven die hij moest hebben. Op het allerlaatste moment gooide hij het stuur naar rechts. Zijn auto maakte een woeste beweging en de banden piepten. Even wist Todor heel zeker dat hij uit de bocht zou vliegen en zou omslaan, maar hij wist nog op het nippertje de controle te behouden. Hij gaf weer vol gas en reed het verlaten industrieterrein op. Tot zijn tevredenheid merkte hij dat hij weer bevrijd was van het zoeklicht en achter zich waren enkele momenten

geen achtervolgers meer te zien. Misschien had hij dan toch genoeg tijd om Arina te bereiken!

Hoe mooi zou het zijn, zij tweeen samen, in dat luxueuze strandhuis op Santorini. Haar prachtige klaterende lach die het huis zou vullen als hij zich weer liep aan te stellen. Hoe gelukkig ze zouden zijn! Todor beseftte met een steek in zijn buik dat alleen al haar gelukkig zien, genoeg was voor hem. Als zij maar gelukkig was. Daar had hij alles voor over... Hij wreef zich over zijn buik en zijn met bloed doorweekte overhemd en probeerde niet te denken aan iets anders dan de taak die nu voor hem lag... Bij Arina zien te komen.

Hij vermande zich en probeerde zich te concentreren op de weg. Hij had moeite zich te oriënteren in deze omgeving, hoe goed hij het gebied ook had verkend. Maar in het nachtelijke duister was het moeilijk ook iets te herkennen. En hiernaast dreven er geregeld zwarte vlekken voor zijn ogen, die hem het zicht ontnamen.

In zijn achteruitkijkspiegel merkte hij weer de zwaailichten op, maar nu waren ze voor zijn gevoel verder weg. Toen verscheen er echter opeens weer een scheve zuil van licht voor zijn motorkap. De helikopter! Todor vloekte en gaf een woeste ruk aan het stuur. Hij reed een smallere straat in en even leek het alsof hij de helikopter weer afgeschud had. Om zich heen bevonden zich donkere pakhuizen en grote hoeveelheden opgestapelde zeecontainers. Hij was blij met de beschutting die deze hem boden. Hij was nu heel dichtbij, wist hij. Het derde straatje rechts moest hij hebben. Hij telde de straten af en schoot toen op hoge snelheid een smalle steeg in. De Opel schampte een muur en even leek de auto uit te breken, maar opnieuw wist Todor nog net controle te houden. Hij zag het geparkeerde lichtblauwe Volkswagenbusje meteen staan. Daar was het! Arina was er! Vanaf hier zouden ze samen wegvlugten, en ze hadden al voor de ochtend ver over de grens in Duitsland willen zijn. Van daar uit zouden ze door rijden via de Balkan naar Tessaloniki. Om daar de boot te pakken naar hun eindbestemming...

Todor voelde opeens de tranen prikken in zijn ogen en hij remde bruusk af. Hij hoorde het kenmerkende geluid van de helikopter alweer en wist dat hij snel moest zijn. Hij reikte achter zich en opende het linkerachterportier. Toen pakte hij de sporttas met de buit en wierp die naar buiten. Meteen trok hij het portier weer dicht en draaide zich weer om naar het stuur.

Pas toen zag hij haar, ze stond schuin voor de auto in het licht van zijn koplampen en staarde hem aan alsof hij een geestverschijning was. Todor voelde weer een steek in zijn buik. Wat was ze toch mooi, zoals ze daar stond, met die opstandige sliert haar die voor haar ene oog hing. Hij voelde haar angst en verbijstering, maar hij wist dat hij nu sterk

moest zijn. Hij gaf een dot gas en de auto spoot vooruit. Arina sprong naar achteren en nu zag hij duidelijk de tranen in haar gezicht, van de pijn van dat ze dacht dat hij haar verried. Het sneed door Todor's ziel. Wanhopig deed Arina een greep naar het portier aan de passagierszijde, maar het was al te laat. Een moment later had hij al afstand genomen en was hij al van haar weg gereden. Todor dwong zichzelf niet in de achteruitkijkspiegel te kijken en reed verder de steeg uit. Deze kwam uit op een brede kade en hij sloeg linksaf. Verbeten gaf hij nog meer gas, proberend de pijn niet te voelen van dat hij Arina achter had moeten laten.

Hij was nog maar enkele honderden meters verder, toen zijn auto al weer door het zoeklicht van de helikopter gevangen werd. De binnenkant van de auto werd helder verlicht en Todor probeerde niet te kijken naar het dof glanzende bloed dat nu ook de zitting van zijn stoel had doorweekt.

Ondanks dat er steeds meer zwarte vlekken voor zijn ogen dansten, drukte hij het gas nog verder in. Enkele momenten later verschenen de politieauto's alweer achter hem en hij wist dat hij weinig tijd meer had. Hij reed door over de brede weg, zonder te weten waar hij heen wilde. Bij een kruising zag hij nu ook zwaailichten voor hem opdoemen. Meteen stuurde hij naar links en reed het havengebied weer in. Hij keek in zijn achteruitkijkspiegels en zag dat de politieauto's hem inmiddels tot enkele tientallen meters genaderd waren. Ze zwenkten over de volle breedte van de weg in een poging hem te passeren. De achtervolging kon niet lang meer duren, wist hij. Bij een van de volgende kruisingen ging hij alweer linksaf. De havenloodsen flitsten langs hem heen. De donkere vlekken voor zijn ogen werden steeds talrijker en hij had moeite het stuur recht te houden. Nogmaals betastte hij met zijn hand zijn buik. Hij werd misselijk van de hoeveelheid vers warm bloed die zijn kleding volledig doordrenkt hadden. Zijn tastende vingers vonden de kogelwond, midden in zijn maagstreek en hij kreunde van de pijn. Een buikwond was het ergste wat je kon gebeuren, want het betekende een zekere dood, dat wist hij maar al te goed. Dat had hij al meteen beseft, toen die laatste kogel die Blazius had weten af te vuren, hem vol in zijn maagstreek had geraakt. Voor hij hem had weten te vloeren en uiteindelijk had weten uit te schakelen. Vanaf dat moment had hij al begrepen wat de ultieme consequentie was, maar het had nog enige tijd geduurd voor hij die had aanvaard. En toen had hij ingezien, dat het laatste wat hij kon doen, was Arina goed achterlaten. Haar gelukkig te maken. En het vervulde hem met blijdschap dat dit leek te zijn gelukt. Want als het goed is, had zij inmiddels de sporttas opgepakt die hij uit de auto had gegooid. En dan had ze het enorme geldbedrag erin gevonden. En hij hoopte

dat ze ook inmiddels besepte waarom hij was doorgereden... Dat hij haar niet verraden had, maar juist gered...

De weg voor hem leek dood te lopen en hij realiseerde zich dat hij zich op een pier moest bevinden. Hij passeerde nog enkele laatste pakhuizen, maar verderop glimde het zwarte water van de haven al. Todor wist meteen wat hij moest doen en gaf nog een laatste keer vol gas. Zijn Opel spoot vooruit en brak vervolgens met een misselijkmakende klap door het hek dat het einde van de weg markeerde. Vervolgens hing hij een zaligmakend kort moment in de lucht. Vrij en licht als een vogel. En zo voelde Todor zich ook. Hij voelde zich bevrijd van alles en was intens gelukkig in de wetenschap dat op ditzelfde moment zich een prachtige toekomst voor Arina zou gaan openen. Een moment later klapte zijn auto op het water en werd alles zwart.

Einde